

Sygn. akt I CKN 685/98

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2000 r.

Sąd Najwyższy Izba Cywilna
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN – Krzysztof Kołakowski (spraw.)

Sędziowie: SN – Zbigniew Kwaśniewski

SN – Barbara Myszka

Protokolant: Ewa Krentzel

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2000 r.
na rozprawie sprawy
z powództwa M. P.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń [...] S.A. w W.
o zapłatę
na skutek kasacji pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 2 grudnia 1997 r., sygn. akt I ACa [...]

oddala kasację.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu pozwanego Towarzystwa od wyroku Sądu Apelacyjnego w części oddalającej jego apelację oparta została na części pierwszej z podstaw z art. 393¹ kpc, „tj. na naruszeniu art. 361 k.c. i art. 481 k.c.” W uzasadnieniu wskazano, że jakkolwiek „bezsportnym jest, iż pozwany obowiązany jest do naprawienia szkody będącej następstwem wypadku komunikacyjnego”, to jednak długim okresie przyjętym za podstawę wyliczenia szkody przez powoda, powód – mimo niewątpliwej niezdolności do pracy – mógł podjąć działania minimalizujące szkodę. „Można było sprzedać m. in. wrak pojazdu by spłacić (spłacać) kredyt, można było zatrudnić pracownika by prowadził działalność itp.” Wbrew istniejącym w sprawie ustaleniom Sąd przyjął „odmiennie datę wymagalności roszczeń powoda”, pominął także prawidłowe ustalenia pozwanego co do utraconych przez powoda dochodów.

W konkluzji wniesiono o zmianę zaskarżonego orzeczenia oraz wyroku Sądu pierwszej instancji i oddalenie powództwa.

Sąd Najwyższy oddalił tę kasację, gdyż nie jest ona oparta na „usprawiedliwionej” podstawie (art. 393¹² kpc).

Przed wszystkim – odniesienie się do powołanej podstawy kasacji jest istotnie utrudnione już z tego względu, że nie wskazano, w jakiej z – w zasadzie – rozłącznie alternatywnych form miało dojść do naruszenia wymienionych przepisów prawa materialnego. Tymczasem zarówno Sąd Najwyższy, jak i komentatorzy, wielokrotnie już wskazywali, że nie jest rzeczą Sądu kasacyjnego poszukiwanie pominiętych przez skarżącego podstaw kasacyjnych lub ich uzupełnianie samodzielnym rozważaniem, czy przy wyrokowaniu w sprawie przez Sąd drugiej instancji mogło mieć miejsce błędne zastosowanie

nieodpowiedniego przepisu prawa, czy też właściwemu w okolicznościach sprawy przepisowi została nadana w toku jego wykładni treść z niego w rzeczywistości nie wynikająca.

W istocie jednak, to oczywiste uchybienie skarżącego pozostaje o tyle bez szczególnego znaczenia, gdyż wywody zawarte w treści uzasadnienia kasacji wskazują, iż w rzeczywistości pod pozorem pierwszej z podstaw skarżący podnosi nowe okoliczności faktyczne, kwestionuje udowodnienie części roszczenia oraz prawdziwość jednego z ustaleń Sądu Apelacyjnego, a także wadliwe ustalenie daty wymagalności roszczenia i pominiecie „ustaleń” pozwanego co do wysokości szkody.

Wszystkie te zarzuty i twierdzenia faktyczne odnoszą się – nie do wykładni, czy niewłaściwego zastosowania prawa materialnego – a do rzekomych niedostatków wyjaśnienia lub pominięcia okoliczności faktycznych, mogących przemawiać za możliwością poczynienia innych ustaleń faktycznych niż te, które stanowiły podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego.

Ponieważ kasacji nie oparto na drugiej z podstaw z art. 393¹ kpc, niemożliwe jest odniesienie się do tak wywiedzionych kwestii, gdyż stosownie do brzmienia art. 393¹⁵ kpc Sąd Najwyższy „w tym wypadku jest związany stanem faktycznym stanowiącym podstawę wydania zaskarżonego wyroku”. Ubocznie więc jedynie stwierdzić należy, że nie niewykazanie hipotetycznie podnoszonych okoliczności co do zaniechania przez powoda obowiązku niepowiększania szkody obciążać może jedynie stronę pozwaną, zgodnie z regułami dowodzenia wynikającymi z obecnej redakcji art. 3 kpc.

W żadnym jednak razie kwestie natury faktycznej nie mogą wypełnić podstawy naruszenia prawa materialnego przez Sąd drugiej instancji. Nie jest bowiem dopuszczalne mieszanie wyraźnie odrębnych podstaw kasacji i pomijanie, że podstawę wniosku kasacyjnego o wydanie orzeczenia

reformatoryjnego stanowić może wyłącznie wykazanie naruszenia prawa materialnego, nie zaś zarzuty natury procesowej (art. 393¹⁵ kpc).

aw

er